

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Zuzany Bystřické a soudců Mgr. Petra Pospíšila a JUDr. Evy Lukotkové v právní věci žalobce: **P. H.**, zast. JUDr. Julií Xinopulosovou, advokátkou se sídlem Kateřinská 5, Olomouc, proti žalovanému: **Generální ředitelství cel**, se sídlem Budějovická 7, Praha 4, o žalobě proti rozhodnutím Celního ředitelství Brno ze dne 1.6.2011, č.j. 1881-4/2011-010100-21, č.j. 1881-5/2011-010100-21, č.j. 1881-6/2011-010100-21, č.j. 1881-7/2011-010100-21, č.j. 1881-8/2011-010100-21, č.j. 1881-9/2011-010100-21, č.j. 1881-10/2011-010100-21, č.j. 1881-11/2011-010100-21, č.j. 1881-12/2011-010100-21, č.j. 1881-13/2011-010100-21, č.j. 1881-14/2011-010100-21, č.j. 1881-15/2011-010100-21, č.j. 1881-16/2011-010100-21, č.j. 1881-17/2011-010100-21, č.j. 1881-18/2011-010100-21, č.j. 1881-19/2011-010100-21, č.j. 1881-20/2011-010100-21, č.j. 1881-21/2011-010100-21, č.j. 1881-22/2011-010100-21, č.j. 1881-23/2011-010100-21, č.j. 1881-24/2011-010100-21, č.j. 1881-25/2011-010100-21, č.j. 1881-26/2011-010100-21, č.j. 1881-27/2011-010100-21, č.j. 1881-28/2011-010100-21, č.j. 1881-29/2011-010100-21, č.j. 1881-30/2011-010100-21, č.j. 1881-31/2011-010100-21, č.j. 1881-32/2011-010100-21, č.j. 1881-33/2011-010100-21, č.j. 1881-34/2011-010100-21, č.j. 1881-35/2011-010100-21, č.j. 1881-36/2011-010100-21, č.j. 1881-37/2011-010100-21, č.j. 1881-38/2011-010100-21, č.j. 1881-39/2011-010100-21, č.j. 1881-40/2011-010100-21, č.j. 1881-41/2011-010100-21, č.j. 1881-42/2011-010100-21, č.j. 1881-43/2011-010100-21, č.j. 1881-44/2011-010100-21, č.j. 1881-45/2011-010100-21, č.j. 1881-46/2011-010100-21, č.j. 1881-47/2011-010100-21, č.j. 1881-48/2011-010100-21, č.j. 1881-49/2011-010100-21, č.j. 1881-50/2011-010100-21, č.j. 1881-51/2011-010100-21, č.j. 1881-52/2011-010100-21, č.j. 1881-53/2011-010100-21, č.j. 1881-54/2011-010100-21, č.j. 1881-55/2011-010100-21, č.j. 1881-56/2011-010100-21, č.j. 1881-57/2011-010100-21, č.j. 1881-58/2011-010100-21, č.j. 1881-

[illegible]

[illegible]

21, č.j. 1881-320/2011-010100-21, č.j. 1881-321/2011-010100-21, č.j. 1881-322/2011-010100-21, č.j. 1881-323/2011-010100-21, č.j. 1881-324/2011-010100-21, č.j. 1881-325/2011-010100-21, č.j. 1881-326/2011-010100-21, č.j. 1881-327/2011-010100-21, č.j. 1881-328/2011-010100-21, č.j. 1881-329/2011-010100-21, č.j. 1881-330/2011-010100-21, č.j. 1881-331/2011-010100-21, č.j. 1881-332/2011-010100-21, č.j. 1881-333/2011-010100-21, č.j. 1881-334/2011-010100-21, č.j. 1881-335/2011-010100-21, č.j. 1881-336/2011-010100-21, č.j. 1881-337/2011-010100-21, č.j. 1881-338/2011-010100-21, č.j. 1881-339/2011-010100-21, č.j. 1881-340/2011-010100-21, č.j. 1881-341/2011-010100-21, č.j. 1881-342/2011-010100-21, č.j. 1881-343/2011-010100-21, č.j. 1881-344/2011-010100-21, č.j. 1881-345/2011-010100-21, č.j. 1881-346/2011-010100-21, č.j. 1881-347/2011-010100-21, č.j. 1881-348/2011-010100-21, č.j. 1881-349/2011-010100-21, č.j. 1881-350/2011-010100-21, č.j. 1881-351/2011-010100-21, č.j. 1881-352/2011-010100-21, č.j. 1881-353/2011-010100-21, č.j. 1881-354/2011-010100-21, č.j. 1881-355/2011-010100-21, č.j. 1881-356/2011-010100-21, č.j. 1881-357/2011-010100-21, č.j. 1881-358/2011-010100-21, č.j. 1881-359/2011-010100-21, č.j. 1881-360/2011-010100-21, č.j. 1881-361/2011-010100-21, č.j. 1881-362/2011-010100-21, č.j. 1881-363/2011-010100-21, č.j. 1881-364/2011-010100-21, č.j. 1881-365/2011-010100-21, č.j. 1881-366/2011-010100-21, č.j. 1881-367/2011-010100-21, č.j. 1881-368/2011-010100-21, č.j. 1881-369/2011-010100-21, č.j. 1881-370/2011-010100-21, č.j. 1881-371/2011-010100-21, č.j. 1881-372/2011-010100-21, č.j. 1881-373/2011-010100-21, č.j. 1881-374/2011-010100-21, č.j. 1881-375/2011-010100-21, č.j. 1881-376/2011-010100-21, č.j. 1881-377/2011-010100-21, č.j. 1881-378/2011-010100-21, č.j. 1881-379/2011-010100-21, č.j. 1881-380/2011-010100-21, č.j. 1881-381/2011-010100-21, č.j. 1881-382/2011-010100-21, č.j. 1881-383/2011-010100-21, č.j. 1881-384/2011-010100-21, č.j. 1881-385/2011-010100-21, č.j. 1881-386/2011-010100-21, č.j. 1881-387/2011-010100-21, č.j. 1881-388/2011-010100-21, č.j. 1881-389/2011-010100-21, č.j. 1881-390/2011-010100-21, č.j. 1881-391/2011-010100-21, č.j. 1881-392/2011-010100-21, č.j. 1881-393/2011-010100-21, č.j. 1881-394/2011-010100-21, č.j. 1881-395/2011-010100-21, č.j. 1881-396/2011-010100-21, č.j. 1881-397/2011-010100-21, č.j. 1881-398/2011-010100-21, č.j. 1881-399/2011-010100-21 a č.j. 1881-400/2011-010100-21,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobou doručenou Krajskému soudu v Brně dne 4.8.2011 žalobce napadl 397 rozhodnutí Celního ředitelství Brno ze dne 1.6.2011, jejich čísla jednací jsou uvedena v záhlaví rozsudku. Těmito rozhodnutími byla zamítnuta odvolání žalobce do platebních

výměrů vydaných Celním úřadem Břeclav dne 10.11.2010 č.j. 27185/2010-021100-021, č.j. 27185-2/2010-021100-021 až č.j. 27185-397/2010-021100-021 (celkem 397 rozhodnutí), kterými byla žalobci uložena povinnost odvést z dovezeného zboží – automobilového benzínu 95 Euro super a motorové nafty dovozní clo, spotřební daň a daň z přidané hodnoty. Uvedené zboží bylo dovezeno v období od 26. 7. 2003 do 3. 2. 2004.

[2] Žalovaný se v napadených rozhodnutích vypořádal s námitkami žalobce, které byly totožné. Především se jednalo o námitku prekluze práva vyměřit clo a daň. Žalovaný shrnul průběh správního řízení. Konkrétně uvedl, jaké byly učiněny úkony ve smyslu § 268 odst. 3 zákona č. 13/1993 Sb., celního zákona, ve znění účinném ke dni vzniku jednotlivých celních dluhů (dále jen „celní zákon“), které přerušily běh tříleté prekluzivní lhůty. Vypořádal se rovněž s námitkou, že z žádných dokladů nevyplývá, na základě jakých skutečností byl žalobce zařazen pod režim daňového poplatníka. Uvedl, že žalobci byl celní dluh vyměřen jako společnému a nerozdílnému dlužníkovi ve smyslu § 240 odst. 3 písm. b) celního zákona.

II. Obsah žaloby

[3] Stěžejní námitka uplatněná v žalobě se týkala prekluze práva vyměřit clo, daň z přidané hodnoty a spotřební daň. Žalobce uvedl, že jak vyplývá z napadených rozhodnutí, řízení ve věci bylo zahájeno dne 11.12.2006, přičemž se jednalo o úkon v souladu s ust. § 268 odst. 3 celního zákona, kterým byl přerušen běh tříleté prekluzivní lhůty k vyměření předmětného celního dluhu. Ode dne 1.1.2007 započala běžet nová tříletá lhůta, která by uplynula, pokud by Celní úřad Břeclav nečinil žádné úkony dle § 268 odst. 3 celního zákona k jejímu přerušení, dne 31.12.2009.

[4] Dne 23.1.2007 bylo celním úřadem provedeno ústní jednání s daňovým subjektem ve Vazební věznici Brno, a vzhledem k tomuto úkonu údajně dne 1.1.2008 začala běžet nová tříletá lhůta, která by uplynula v případě nečinění žádných dalších kroků celním úřadem dne 31.12.2010. Dle žalovaného také došlo k přerušení běhu tříleté prekluzivní lhůty úkonem celního úřadu ze dne 4.11.2010, kdy bylo vydáno oznámení o provedení důkazu listinou včetně doručení daňového subjektu. Konkrétně se jednalo o rozsudek KS Brno sp. zn. 39 T 10/2005 ze dne 20.10.2006 a rozsudek VS Olomouc sp. zn. 5 To 85/2007 ze dne 4.6.2008. Dle žalovaného vzhledem k tomuto úkonu pak prekluzivní lhůta měla končit 31.12.2013.

[5] Žalobce se s argumentací žalovaného neztotožňuje. Dle jeho názoru nelze ztotožňovat skutkovou podstatu trestného činu krácení daně, poplatků a podobné povinné platby dle § 148 trestního zákona se skutkovou podstatou celního deliktu dle § 240 odst. 3 písm. b) celního zákona. Rovněž nelze přebírat důkazy z trestního řízení, je třeba provést vlastní dokazování k otázce vědomé účasti žalobce na odnětí zboží celnímu dohledu. Žalobce je přesvědčen, že ve smyslu ust. § 268 celního zákona, ve znění účinném ke dni vzniku celního dluhu, tzn. od 26.7.2003 do 3.2.2004, nelze celní dluh vyměřit po uplynutí tří let od konce roku, v němž vznikl. Tato lhůta běží znovu, pokud byl učiněn úkon směřující k vyměření částky cla, a to od konce roku, v němž byl dlužník o tomto úkonu

zpraven. Dle žalobce lhůta tedy začala v daných případech běžet od konce roku 2003 a 2004, bylo-li clo vyměřeno platebními výměry ze dne 10.12.2010, bylo tak učiněno v rozporu s ust. § 268 celního zákona účinného ke dni vzniku celního dluhu.

[6] Dále žalobce zdůraznil, že povinností žalovaného je činit důkazy a z nich následné závěry v rámci zjištěného skutkového stavu, nelze však přebírat skutkový stav od jiného subjektu. Takový postup odporuje zákonu a poškozuje žalobce na jeho právech. Nelze provádět odkazy na výpovědi obviněných či výsledky svědků, které byly prováděny v rámci přípravného řízení trestního.

[7] Dalším pochybením bylo, že žalobce nebyl vyrozuměn o provedení všech důkazů ve formě listin, kromě rozsudku krajského soudu a vrchního soudu, k podkladům se nevyjadřoval a tím byl rovněž částečně omezen na svých právech.

[8] Trestní řízení vedené proti žalobci bylo pravomocně ukončeno rozsudkem VS Olomouc sp. zn. 5 To 85/2007 ze dne 4.6.2008. Žalovaný měl tedy víc než rok a půl od data pravomocného ukončení trestního řízení k vyměření celního dluhu, mohl tak učinit před tím, než uběhly lhůty ve smyslu ust. § 268 celního zákona. Nelze konstatovat, že by celní dluh nemohl být vyměřen vzhledem k trestnímu jednání žalobce. Mohl být vyměřen i v průběhu trestního řízení vedeného proti žalobci. V případě jiných dlužníků se tomu tak stalo, z čehož vyplývá, že k vyměření vůči žalobci nedošlo v důsledku nečinnosti celních orgánů.

III. Vyjádření žalovaného

[9] K námitkám žalobce, že nelze ztotožňovat skutkovou podstatu trestného činu krácení daně, poplatku a podobné povinné platby dle § 148 trestního zákona se skutkovou podstatou celního deliktu dle § 240 odst. 3 písm. b) celního zákona, nelze přebírat důkazy z trestního řízení, nelze odkazovat na výpovědi obviněných a svědků prováděných v rámci přípravného řízení trestního a dále k námitce, že žalobce nebyl vyrozuměn o provedení všech důkazů před vydáním rozhodnutí, kromě rozsudku krajského soudu a vrchního soudu, žalovaný uvedl, že tyto uplatnil žalobce poprvé až v žalobě, a proto se s nimi žalovaný nemohl vypořádat v rámci odvolacího řízení. Dle žalovaného je z judikatury soudů zřejmé, že pokud se odvolací orgán s námitkami nemohl seznámit, nelze mu vytýkat, že je nevypořádal v rozhodnutí o odvolání. Žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 6 A 76/2001-41, Krajského soudu v Brně č.j. 29 Ca 221/2005-37.

[10] Dále žalovaný konstatoval, že je si plně vědom skutečnosti, že skutkovou podstatu trestného činu dle § 148 trestního zákona nelze ztotožňovat s ust. § 240 odst. 3 písm. b) celního zákona. Není rovněž sporu o tom, že výsledky trestního řízení, kde je uplatňována zásada presumpce neviny, nelze bez dalšího přejímat do daňového řízení, kde platí jiné rozdělení důkazního břemene. I přes tuto skutečnost je možno konstatovat zásadní společné rysy, odrážející se především v objektivní a subjektivní stránce, a to v protiprávním jednání, následku a zavinění. Vzhledem k tomu žalovaný zastává názor, že jednotlivé důkazní prostředky, kterými byl orgány činnými v trestním řízení zjišťován

skutkový stav, mohou být použity i v řízení daňovém. Obzvlášť to platí v předmětné věci, a to vzhledem k latentnosti jednání žalobce v této věci, jeho začlenění do struktury společenství více osob, vytvořeného a zaměřeného na získání nelegálního zdroje příjmů a podléhající cílené konspiraci i mezi jednotlivými členy odpovědnými za konkrétní činnost. Jednání žalobce bylo osvětleno a prokázáno orgány činnými v trestním řízení a soudem na základě nepřímých důkazů. Tyto důkazy by jinak pro správce daně byly nedostupné, případně velmi těžko zjištělné. Vzhledem k tomu bylo dokazováno veřejnými listinami, a to rozsudkem Krajského soudu v Brně a Vrchního soudu v Olomouci. S přihlédnutím k ust. § 31 odst. 4 ZSDP se provedení důkazu veřejnými listinami stalo úkonem dokreslujícím zjištěný stav v daňovém řízení, na základě kterého mohlo být najisto konstatováno naplnění skutkové podstaty ve smyslu § 240 odst. 3 písm. b) celního zákona žalobcem.

[11] Dle žalovaného nelze nepřihlédnout k ust. § 52 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, dle kterého jsou správní soudy vázány rozhodnutím soudu o tom, že byl spáchán trestný čin, a kdo jej spáchal. Extenzivním výkladem se nepochybně toto pravidlo vztahuje i na rozhodování správních orgánů. Vzhledem k judikatuře Nejvyššího správního soudu – např. rozsudek NSS č.j. 5 Afs 64/2008-88 ze dne 28.5.2009, lze konstatovat, že je nepřijatelné, aby dva různé orgány (zde trestní soudy a celní orgány), pohlížely na tutéž věc ve skutkové rovině odlišně.

[12] Nedůvodnou je námitka žalobce, že neměl možnost se vyjádřit k dalším důkazům ve formě listin. Žalobci bylo umožněno vyjádřit se k dovozům pohonných hmot, osvětlit svoji roli a účast na těchto dovozech, byl poučen ústně nebo písemně, že se může seznámit s obsahem spisu a vyjádřit k důkazům, v něm zařazených, či navrhopvat nové důkazy. O tom svědčí oznámení o zahájení řízení ze dne 11.12.2006, protokol o ústním jednání ze dne 23.1.2007, oznámení o provedení důkazu listinou ze dne 4.11.2010. Žalobce po celou dobu řízení tohoto svého práva nevyužil, žádné důkazy nenavrhoval, popř. se úkonu nezúčastnil, byť byl o jeho konání zpraven.

[13] Pokud se týká propadné lhůty k vyměření cla, tato byla namítána již v odvolání a žalovaný se s ní vypořádal v odůvodněných napadených rozhodnutích. Svůj názor uvedený v těchto rozhodnutích nikterak nezměnil.

[14] Řádně doručené písemného oznámení o zahájení řízení Celního úřadu Břeclav ve věci vyměření cla, daně z přidané hodnoty a spotřební daně, č.j. 7891-04/06-0211-021 ze dne 11.12.2006 bylo úkonem zahájení řízení a také úkonem směřujícím k vyměření. Jednalo se tedy o úkon ve smyslu § 268 odst. 3 celního zákona.

[15] Úkonem ve smyslu tohoto ustanovení bylo rovněž ústní jednání dne 23.1.2007. Daňovému subjektu bylo umožněno vyjádřit se ústně do protokolu k dovozům pohonných hmot, osvětlit svoji roli a účast na těchto dovozech. Žalobce na položené otázky, jak vyplývá z protokolu, odpovídal způsobem neznám, nevím, v žádném případě apod., popř. odkazoval na svoji výpověď v trestním řízení před Krajským soudem v Brně. Jednání žalobce a rovněž skutkový stav byly osvětleny a prokázány až orgány činnými v trestním řízení na základě nepřímých důkazů. Proto správce daně použil pro účely daňového řízení

rozsudku v trestní věci. Proto i tento úkon lze považovat za úkon směřující k vyměření cla a daní. Důkazy provedené před soudem (operativní technika, odposlechy tel. hovorů, zjištění telefonních spojení atd.) by jinak pro správce daně byly nedostupné či těžko zjištělné. Provedení důkazu trestními rozsudky bylo nezbytným úkonem především v otázce prokázání vědomého odnínání zboží celnímu dohledu, na základě kterého mohlo být najisto konstatováno naplnění skutkové podstaty ve smyslu ust. § 240 odst. 3 písm. b) celního zákona žalobcem ve všech případech nelegálních dovozů pohonných hmot ze Slovenska přes Celní úřad Břeclav – Lanžhot v inkriminovanou dobu, což vedlo k následnému vyměření cla a daní. Vzhledem k tomu, že takto prodloužená lhůta k vyměření celního dluhu by uplynula až dne 31.12.2003, pokládá žalovaný za zcela irrelevantní námitku žalobce, že měl správce cla rok a půl od nabytí právní moci rozsudku Vrchního soudu v Olomouci k jeho vyměření.

IV. Posouzení věci Krajským soudem v Brně

[16] Žaloby byly podány v zákonné dvouměsíční lhůtě podle § 72 odst. 1 zákona soudního řádu správního, osobou k tomu oprávněnou podle § 65 odst. 1 soudního řádu správního a jde o žaloby přípustné ve smyslu § 65, § 68 a § 70 soudního řádu správního.

[17] Soud přezkoumal napadená rozhodnutí, vázán rozsahem a důvody, které žalobce uplatnil v žalobách (dle § 75 odst. 2 soudního řádu správního). Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 soudního řádu správního). V souladu s § 51 odst. 1, věta druhá, soudního řádu správního rozhodl soud o věci samé bez nařízení jednání, poté, kdy účastníci řízení s takovým postupem vyslovili souhlas (žalobce výslovně, žalovaný mlčky). Soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

[18] Krajský soud v Brně především uvádí, že projednával větší množství žalob podaných žalobcem Z. M., jejichž předmět přímo souvisel s tímto řízením. Z. M. byl odsouzen ve stejném trestním řízení jako žalobce. Senát 29Af v řízení vedeném pod sp. zn. 29Af 148/2011 spojil 122 rozhodnutí žalovaného ke společnému projednání. Rozhodl rozsudkem č.j. 29Af 148/2011-91 ze dne 11. 12. 2012 tak, že žalobu zamítl. V tomto řízení soud mimo jiné posuzoval otázku prekluze práva vyměřit daň a otázky dokazování. Byly posouzeny shodně, jako v tomto řízení. Kasační stížnost podaná žalobcem byla zamítnuta rozsudkem Nejvyššího správního soudu č.j. 2 Afs 10/2013-54 ze dne 5. 6. 2013.

[19] Otázky vzniku celního dluhu a zániku práva (prekluze) vyměřit celní dluh jsou otázkami hmotněprávními, je proto na ně nutno aplikovat právní předpisy platné a účinné ke dni vzniku celního dluhu (srov. zejména rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2009, č. j. 1 Afs 15/2009-105, publ. pod č. 1837/2009 Sb. NSS, ze dne 11. 6. 2009, č. j. 2 Afs 77/2008-65, nebo ze dne 12. 7. 2007, č. j. 9 Afs 25/2007-95, ve věci „*Expeditors International ČR s. r. o.*“, publ. pod č. 2037/2010 Sb. NSS; rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).

[20] Podle § 240 odst. 2 celního zákona celní dluh vzniká v okamžiku, kdy je zboží odňato celnímu dohledu. Žalobce se těchto odnětí zúčastnil ve smyslu § 240 odst. 3 písm. b) celního zákona. Okamžik vzniku celního dluhu nastal v daných případech v období od 26. 7. 2003 do 2. 2. 2004. Na žalobcovu situaci je tak třeba, co se týče prekluze práva vyměřit celní dluh, aplikovat celní zákon v podobě platné a účinné v době předmětných odnětí zboží celnímu dohledu, tedy v době od 26. 7. 2003 do 2. 2. 2004. Jak vyplývá z napadených rozhodnutí, celní orgány tak učinily a ve věcech aplikovaly rozhodná ustanovení celního zákona (§ 240, § 268) ve znění účinném od 1. 7. 2002 do 30. 4. 2004 (tedy ve znění po novele provedené zákonem č. 1/2002 Sb. a před nabytím účinnosti novely provedené zákonem č. 187/2004 Sb.). V tomto období přitom celní zákon měl vlastní úpravu zániku práva vyměřit celní dluh.

[21] Prekluze celního dluhu byla upravena v § 268 odst. 2 celního zákona, dle kterého nelze částku cla zapsat do evidence po uplynutí 3 let od konce roku, v němž celní dluh vznikl. Podle odst. 3 téhož paragrafu byl-li před uplynutím lhůty uvedené v odstavci 2 učiněn úkon směřující k vyměření částky cla nebo jejímu dodatečnému vyměření, běží tříletá lhůta znovu od konce roku, v němž byla příslušná osoba o tomto úkonu zpravena. Vyměřit a doměřit částku cla a zapsat ji do evidence však lze nejpozději do 10 let od konce roku, v němž celní dluh vznikl.

[22] Celní zákon tak stanovil subjektivní i objektivní prekluzivní lhůtu pro vyměření daně v délkách obvyklých pro daňové předpisy (srov. tehdy účinná ustanovení § 47 zákona o správě daní a poplatků či § 4 zákona č. 212/1992 Sb., o soustavě daní).

[23] Vedle toho však celní zákon v § 268 odst. 4 stanovil, že lhůty pro vyměření částky cla a její zapsání do evidence uvedené v odstavcích 2 a 3 neplatí v případě, kdy příslušná částka cla nemohla být vyměřena a zapsána do evidence v důsledku jednání, které má znaky trestného činu.

[24] Toto ustanovení prvotně slouží k tomu, aby mohl být celní dluh vyměřen a zapsán do evidence i po uplynutí základní lhůty v případech, kdy k tomu nedošlo v důsledku jednání majícího znaky trestného činu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 11. 2007, č. j. 8 Afs 37/2006-127).

[25] Právní skutečností, která ve smyslu § 268 odst. 4 celního zákona neguje možnost prekluze, je jednání mající znaky trestného činu. Není tedy ani nutné, aby byl případný dlužník odsouzen za spáchání trestného činu, v jehož důsledku ke vzniku celního dluhu došlo. Výjimka ze lhůty pro vyměření cla a pro její zapsání do evidence, se vztahuje i na případy neexistujícího či nesprávného zápisu a vyměření, pokud jsou následkem jednání majícího znaky trestného činu. Toto ustanovení má zabránit úniku cla v důsledku trestné činnosti. Prolamuje tak zásadu právní jistoty v neprospěch toho, kdo svým jednáním nesoucím znaky trestného činu znemožnil řádné vyměření cla.

[26] Není tedy nezbytné pravomocné rozhodnutí orgánu činného v trestním řízení; nicméně znaky konkrétního trestného činu musí být naplněny a musí být dána souvislost mezi tímto jednáním a následkem spočívajícím v tom, že clo nebylo vyměřeno tomu,

komu ze zákona být vyměřeno mělo. Naplnění těchto podmínek je oprávněn posoudit celní orgán.

[27] Správní orgány v daném případě vycházely z toho, že rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 20. 10. 2006, č.j. 39 T 10/2005-9474, ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Olomouci ze dne 4. 6. 2008, č.j. 5 To 85/2007-10646, byl žalobce pravomocně uznán vinným ze spáchání organizátorství trestného činu zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby dle §10 odst. 1 písm. a) trestního zákona k § 148 odst. 1, odst. 3 písm. a), odst. 4 trestního zákona za to, že v průběhu měsíce června 2003 společně s dalšími osobami vymyslel plán dovozu neproclených a nezdaněných pohonných hmot ze Slovenské republiky do České republiky; ve všech fázích realizace uvedeného plánu působil společně s další osobou jako hlavní organizátor a koordinátor, měli ucelený přehled o vnitřní organizační struktuře a hierarchii jimi řízené skupiny osob s rozdělením funkcí a dělbou činností, společně řídili a úkolovali jednak skupinu osob mající za úkol bezproblémový dovoz pohonných hmot ze Slovenské republiky včetně vyřízení formalit na česko – slovenské hranici, jednak skupinu osob mající za úkol koordinaci a úhradu přepravy, odbytu, skladování, kontrolu kvality pohonných hmot a tvorbu fiktivního účetnictví.

[28] Jednání žalobce v daných věcech nejenže mělo znaky trestného činu, ale dokonce za něj byl žalobce pravomocně odsouzen. V důsledku těchto jednání nemohly být příslušné částky cla vyměřeny a zapsány do evidence. Byly tedy splněny podmínky dle § 268 odst. 4 celního zákona. Tříletá subjektivní lhůta podle § 268 odst. 2 celního zákona se tak v daných věcech neuplatnila.

[29] Jinak tomu však je s objektivní desetiletou lhůtou stanovenou v § 268 odst. 3 celního zákona, která se dle názoru soudu i přes znění odstavce 4 téhož paragrafu na věci uplatnila. Totiž, jak uvedeno v již výše citovaném rozsudku Nejvyššího správního soudu č. 1837/2009 Sb. NSS, *„zásahy veřejné moci do soukromé sféry jsou v zásadě vždy limitovány během času. Pokud zákon směřuje k opaku a vytváří zvláštní skupinu majetkových pohledávek státu, jejichž uplatnění nepodléhá žádné časové limitaci, ohrožuje právní jistotu a oprávněná očekávání adresátů právních norem (čl. 1 odst. 1 Ústavy).“* Na tom se nemění ničeho ani tehdy, pokud celní dluh vznikl v souvislosti s trestným činem.

[30] Celní zákon tedy stanoví obecnou úpravu časového omezení práva na vyměření celního dluhu (§ 268 odst. 2, 3), zároveň ale pamatuje na výjimečné okolnosti, za nichž se tato obecná úprava neuplatní, avšak bez časové limitace (§ 268 odst. 4), což je v rozporu se zásadou právní jistoty. Tuto situaci je nutno vyřešit výkladem. Zde se v první řadě nabízí současně účinná úprava v obecných daňových předpisech. Jak je ovšem uvedeno již výše, tato byla svou podstatou i délkou lhůt v zásadě totožná s úpravou v § 268 odst. 2, 3 celního zákona (srov. tehdy účinná ustanovení § 47 zákona o správě daní a poplatků či § 4 zákona č. 212/1992 Sb., o soustavě daní). Jestliže však zákonodárce specifickou úpravou takovou konstrukci počítání prekluzivní lhůty pro vyměření celního dluhu v případě trestné činnosti vyloučil, je v rozporu se zásadami logického uvažování, aby se v podstatě tytéž lhůty uplatnily na základě analogie.

[31] Spočívá-li tedy primární účel § 268 odst. 4 celního zákona v tom, aby mohl být celní dluh vyměřen a zapsán do evidence i po uplynutí základní lhůty v případech, kdy k tomu nedošlo v důsledku jednání majícího znaky trestného činu (viz shora citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 11. 2007, č. j. 8 Afs 37/2006-127), je zjevné, že úmyslem zákonodárce bylo zavést pro tyto specifické případy delší, než obecně stanovenou lhůtu. Jestliže pak na druhé straně ústavně dovozovaná zásada právní jistoty přikazuje časovou limitaci zásahu veřejné moci do majetkoprávní sféry jednotlivce, je nejrozumnějším řešením setrvat na půdorysu téhož zákona a aplikovat jako onen mezní limit objektivní desetiletou lhůtu pro vyměření celního dluhu dle § 268 odst. 3 celního zákona i v případě existence skutečností uvedených v odstavci 4 téhož paragrafu.

[32] K tomu lze nad rámec dodat, že tento závěr je podporován i vývojem pozdější právní úpravy. I článek 221 odst. 4 celního kodexu [tedy ve znění novelizace provedené s účinností od 19. 12. 2000 nařízením Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 2700/2000; původně se jednalo o odst. 3] umožňující sdělení výše dluhu dlužníkovi za podmínek stanovených platnými předpisy i po uplynutí obecné tříleté lhůty v případě, kdy celní dluh vznikl v důsledku činu, který byl v době, kdy byl spáchán, trestný, sám o sobě nestanoví žádný jiný časový limit.

[33] K tomu však Nejvyšší správní soud v již výše citovaném rozsudku č. 1837/2009 Sb. NSS mimo jiné uvedl, že „[i]mplicitní předpoklad, podle něhož by celní orgány mohly vyměřit celní dluh kdykoliv po uplynutí zmíněné tříleté lhůty, je však v podmínkách evropského ústavního státu zcela nepřijatelný, neboť ani o takto kvalifikovaných celních dluzích jistě neplatí závěr, že je lze vyměřit v jakkoliv neomezené lhůtě. Nejvyšší správní soud odkazuje na svou judikaturu, ve které již vyslovil, byť jen jako obiter dictum, že „závěr, dle kterého je možné vyměřit celní dluh v neomezených lhůtách, není v právním státě udržitelný“, přičemž tato teze se uplatní též na výjimku z tříleté lhůty uvedené v čl. 221 Celního kodexu Společenství. Maximální lhůtu pro vyměření celního dluhu vzniklého v souvislosti s trestným činem určí vnitrostátní právní řád každého členského státu (viz rozsudek NSS ze dne 19. 6. 2008, čj. 9 Afs 211/2007 - 74; obecně k tomu srov. rozsudek ESD ve věci C-62/06 ZF Zefeser ze dne 18. 12. 2007, Sb. s. r. s. I-11995).

[34] K otázce nutnosti časově limitovat možnost celních orgánů vyměřit clo se jasně vyslovil např. generální advokát W. van Gerven ve svém stanovisku ze dne 26. 9. 1991 ve věci C-273/90 Meico-Fell v Hauptzollamt Darmstadt (Recueil s. I-5569). V daném případě se předběžná otázka vztahovala k interpretaci předchůdce čl. 221 Celního kodexu Společenství, totiž čl. 3 nařízení Rady (EHS) č. 1697/79. Podle van Gervena chrání toto nařízení principy právní jistoty a ochrany legitimního očekávání tím, že možnost vyměření je limitována řadou podmínek. Jednou z těchto podmínek je tříletá lhůta pro dodatečné vyměření cla: „Ovšem uvedenou lhůtu nelze použít, jestliže bylo clo vyměřeno nesprávně či v nedostatečné výši v důsledku ‚jednání, které mohlo být důvodem pro zahájení trestního řízení‘ vůči osobě odpovědné za splnění celního dluhu. V takovém případě dojde k vyměření cla ‚v souladu s příslušnými ustanoveními, která jsou v účinnosti v členských státech‘ (viz čl. 3 nařízení) – jinými slovy, prekluzivní lhůta stanovená v národních právních řádech ve vztahu k tomuto úkonu

(která je pravděpodobně delší) se uplatní namísto běžné (či spíše komunitární) prekluzivní lhůty o délce tří let.“ (bod 4 stanoviska).“

[35] Jak dále Nejvyšší správní soud konstatoval, přesně v duchu těchto úvah jde též nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 450/2008 ze dne 23. 4. 2008, kterým se stanoví celní kodex Společenství (Modernizovaný celní kodex). Tento dosud neúčinný celní kodex stanoví oproti dosavadní úpravě maximální dobu pro oznámení cla přímo v čl. 68 odst. 2: *Pokud celní dluh vznikl v důsledku činu, který v době, kdy byl spáchán, mohl být důvodem pro zahájení trestního řízení, prodlouží se tříletá lhůta uvedená v odstavci 1 na deset let.* Na úrovni komunitárního práva tak bude nově upravena lhůta pro vyměření cla i pro případ celního dluhu vzniklého v důsledku trestného činu.

[36] V nyní souzených věcech jednotlivé celní dluhy vznikly trestnou činností, jejímž byl žalobce organizátorem, v období od 26. 7. 2003 do 2. 2. 2004. Vyměřit částky cla a zapsat je do evidence tak v souladu s výše uvedeným bylo možno nejpozději do 10 let od konce roku, v němž celní dluhy vznikly, tedy do 31. 12. 2013 a do 31. 12. 2014. Vzhledem k tomu, že napadená rozhodnutí žalovaného nabyla právní moci dne 6. 6. 2011, nutno konstatovat, že k prekluzi práva správních orgánů vyměřit předmětná cla nedošlo.

[37] Nelze přehlédnout, že Celní úřad Břeclav se ve svých rozhodnutích o aplikaci § 268 odst. 4 celního zákona nezmiňoval, žalovaný vzhledem k námitce žalobce o nesprávné aplikaci tohoto ustanovení v napadených rozhodnutích tuto skutečnost uvedl. I pokud by soud dospěl k závěru, že § 268 odst. 4 celního zákona nelze z nejrůznějších důvodů aplikovat a zabýval by se jednotlivými dílčími úkony, kterými mělo dojít k přetržení běhu prekluzivní lhůty ve smyslu § 268 odst. 3 celního zákona, dospěl by ke stejnému závěru, tedy že k prekluzi práva vyměřit clo nedošlo.

[38] Prvním úkonem bylo sdělení o zahájení řízení ze dne 11. 12. 2006, č. j. 7891-/06-0211-021. V tomto sdělení celní úřad oznámil žalobci zahájení řízení a datum konání ústního jednání. Tento úkon zcela nepochybně plně dostojí pojmu „úkonu směřujícího k vyměření částky cla“, neboť jeho hlavním smyslem je informovat daňový subjekt o aktivitě správce daně, a vytvořit základní předpoklad pro stanovení skutkového stavu a vydání rozhodnutí ve věci samé. Sdělení o zahájení řízení bylo žalobci doručeno dne 13. 12. 2006.

[39] Druhým úkonem bylo ústní jednání konané dne 23. 1. 2007 ve Vazební věznici Brno, o němž byl sepsán protokol č. j. 607/07-0211-021. Účelem tohoto jednání bylo opět zjištění relevantních skutečností pro řádné vyměření cla, ke kterým byl žalobce vyslechnut. Také tento úkon proto soud považuje za způsobilý přetrhnout běh prekluzivní lhůty.

[40] Dalšímu úkonu bylo oznámení o provedení důkazu listinou ze dne 4. 11. 2010, č. j. 24724/2010-021100-021, doručené žalobci dne 22. 11. 2010, jímž byl žalobce zpraven o tom, že dne 24. 11. 2010 správce daně provede nové listinné důkazy (rozsudky Krajského soudu v Brně ze dne 20. 10. 2006, sp. zn. 39 T 10/2005, a Vrchního soudu v Olomouci ze dne 4. 6. 2008, sp. zn. 5 To 85/2007). Žalobce byl současně poučen o svém

právu zúčastnit se provedení důkazů, k těmto důkazům se vyjádřit a činit další návrhy. Dne 24. 11. 2010 byl sepsán s tím související úřední záznam, č. j. 25832/2010-021100-021, ze kterého je zřejmé, že žalobce se nedostavil a ve věci se nijak nevyjádřil. Soud považuje i tyto úkony za způsobilé přetrhout běh prekluzivní lhůty. Došlo jimi k provedení důkazů zásadních pro věc samu. I tyto úkony směřovaly k řádnému vyměření cla.

[41] Jak vyplývá z výše uvedeného, soud dospěl k závěru, že předmětné úkony by byly způsobilé přetrhout běh prekluzivní lhůty a měly by tedy účinky předpokládané v § 268 odst. 3 celního zákona (k totožné problematice na půdorysu obecného daňového řízení srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2005, č. j. 5 Afs 187/2004-46, ve věci „*Severocentrum, a. s.*“, publ. pod č. 1073/2007 Sb. NSS, ze dne 17. 2. 2006, č. j. 8 Afs 7/2005-96, publ. pod č. 1480/2008 Sb. NSS, ze dne 6. 4. 2011, č. j. 1 Afs 106/2010-95, ve věci „*Veletrhy Brno, a. s.*“, publ. pod č. 2346/2011 Sb. NSS, či usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 3. 2010, č. j. 1 Afs 97/2008-88, publ. pod č. 2069/2010 Sb. NSS).

[42] Podle § 268 odst. 2 celního zákona by tříletá prekluzivní lhůta v případě dovozu pohonných hmot v roce 2003 začala běžet dne 1. 1. 2004, v případě dovozu v roce 2004 dne 1. 1. 2005. Pokud by celní orgány neučinily žádný úkon ve smyslu § 268 odst. 3 celního zákona, uplynula by ke dni 31. 12. 2006, resp. k 31. 12. 2007. Tato lhůta by však byla postupně přerušována výše zmíněnými úkony. Posledním úkonem by bylo provedení důkazů listinami dne 24. 11. 2010. Prekluzivní lhůta by tedy začala opět běžet, a to od 1. 1. 2011 a její konec by připadl na 31. 12. 2013. Objektivní prekluzivní lhůta pak končila dnem 31. 12. 2013, resp. 31. 12. 2014. Vzhledem k tomu, že napadená rozhodnutí žalovaného nabyla právní moci dne 6. 6. 2011, nutno konstatovat, že i dle § 268 odst. 2, 3, celního zákona by k prekluzi práva celních orgánů vyměřit předmětná cla nedošlo.

[43] Žalovaný v odůvodnění napadených rozhodnutí k odvolací námitce prekluze argumentoval právě těmito ustanoveními a pominul tak § 268 odst. 4 celního zákona. Neaplikoval tak sice správná ustanovení § 268 celního zákona, to však nic nemění na závěru, že zde právo na vyměření cel existovalo, a tedy že byla cla vyměřena včas. Nepřesná argumentace při vypořádávání odvolací námítky nemůže způsobit nezákonnost napadených rozhodnutí.

[44] Dále žalobce vznesl námitky ve vztahu k dokazování v předmětných věcech. Zdůraznil, že povinností žalovaného je činit důkazy a z nich následné závěry v rámci zjištěného skutkového stavu, nelze však přebírat skutkový stav od jiného subjektu. Nelze provádět odkazy na výpovědi obviněných či výsledky svědků, které byly prováděny v rámci přípravného řízení trestního.

[45] I zdejší soud je v tomto řízení vázán pravomocným rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 20. 10. 2006, č. j. 39 T 10/2005-9474, ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Olomouci ze dne 4. 6. 2008, č. j. 5 To 85/2007-10646, neboť dle § 52 odst. 2 s. ř. s. je soud vázán rozhodnutím o tom, že byl spáchán trestný čin a kdo jej spáchal. Z tohoto ustanovení dále plyne, že soud je vázán pouze výrokem, nikoliv odůvodněním

trestního rozsudku. Z výroku o vině je pak nutno vycházet jako z celku a brát v úvahu jeho právní i skutkovou část s tím, že řeší naplnění znaků skutkové podstaty trestného činu konkrétním jednáním pachatele. Rozsah vázanosti rozhodnutím o tom, že byl spáchán trestný čin a kdo jej spáchal, je tedy dán tím, do jaké míry jsou znaky skutkové podstaty trestného činu zároveň významnými okolnostmi pro rozhodnutí o uplatnění nároku (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 25. 10. 2007, sp. zn. 26 Odo 197/2006).

[46] Z výroku o vině pravomocného rozsudku Vrchního soudu v Olomouci ze dne 4. 6. 2008, č. j. 5 To 85/2007-10646, vyplývá, že žalobce byl odsouzen spolu s dalšími osobami. Trestná činnost celé skupiny spočívala v tom, že v úmyslu se soustavně obohacovat neodváděním cla, spotřební daně a DPH při dovozu pohonných hmot do České republiky, vytvořili sdružení více osob, v němž byla provedena určitá dělba úkolů mezi jednotlivé členy tohoto sdružení a jehož činnost se v důsledku toho vyznačovala plánovitostí a koordinovaností, což zvýšilo pravděpodobnost úspěšného provedení trestného činu a tím i jeho nebezpečnost pro společnost, tedy jako členové organizované skupiny společně způsobili, že při dovozech pohonných hmot - benzínu automobilového a nafty motorové - ze Slovenské republiky do České republiky přes hraniční přechod Břeclav – dálnice od dodavatele společnosti DUNAJ PETROL TRADE, a. s., v době od 26. 7. 2003 do 14. 11. 2003 pro odběratele Cadi-Arb, spol. s r. o., v celkovém množství 3 564 000 litrů benzínu automobilového, a v době od 14. 11. 2003 do 3. 2. 2004 pro odběratele společnost PITRE, s. r. o., v celkovém množství 7 530 538 litrů benzínu automobilového a 638 229 litrů nafty motorové, nebyly tyto pohonné hmoty zavedeny do evidence Celní správy České republiky a nebylo z nich tak vyměřeno a vybráno clo, spotřební daň a daň z přidané hodnoty, neboť příslušné celní a dovozní doklady k těmto dovozům pohonných hmot – kontrolní listy – kolonka 3.2, faktury, mezinárodní nákladní listy CMR - byly opatřeny padělanými či neoprávněně užitými pravými celními razítky, přičemž za výše uvedené období se jednalo o celkem 400 dovozů pohonných hmot realizovaných automobilovými cisternami.

[47] Konkrétně je popis skutku žalobce uveden v odst. [26] odůvodnění. Jak uvedeno již výše, popsáním jednáním se žalobce dopustil organizátorství trestného činu zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby dle §10 odst. 1 písm. a) trestního zákona k § 148 odst. 1, odst. 3 písm. a), odst. 4 trestního zákona. Tyto trestné činy jsou trestnými činy úmyslnými, které nelze spáchat pouze nedbalostním jednáním pachatele.

[48] Popis skutku (samozřejmě včetně závěru soudů o spáchání trestné činnosti žalobcem) je významnou okolností pro celní řízení. Zcela totiž odpovídá podmínkám stanoveným v § 240 odst. 1, 3 písm. b) celního zákona pro posouzení jednak toho, zda vznikl celní dluh nezákonným odnětím zboží celnímu dohledu, a jednak toho, kdo je celním dlužníkem.

[49] Soud je v řízení vázán pouze pravomocným výrokem odsuzujícího trestního rozsudku, jehož součástí je právě shora citovaná skutková věta, což mu také neumožňuje již pravomocně vyřešenou a skončenou věc posoudit odlišně, nezávisle od výsledků řízení, k nimž dříve dospěl k tomu příslušný orgán činný v trestním řízení. Totéž platí ve vztahu k rozhodovací činnosti celních orgánů obou stupňů v přezkoumávaných věcech.

[50] Dle § 28 zákona o správě daní a poplatků a poté i dle § 99 daňového řádu vyskytne-li se v řízení otázka, o které již pravomocně rozhodl příslušný orgán, je správce daně takovým rozhodnutím vázán. Jinak si může správce daně o takové otázce učinit úsudek nebo dát příslušnému orgánu podnět k zahájení řízení. Správce daně si nemůže jako o předběžné otázce učinit úsudek o tom, zda a kým byl spáchán trestný čin nebo přestupek, nebo o osobním stavu občana. Ani celní orgány si tedy nemohly o již pravomocně vyřešené otázce o vině a trestu učinit sám úsudek, naopak byl povinný vycházet v tomto ohledu z pravomocných trestních rozsudků.

[51] Jak už bylo shora popsáno, v daňovém řízení provedly celní orgány důkaz trestními rozsudky Krajského soudu v Brně a Vrečního soudu v Olomouci. V daném případě soud nepřehlédl, že v odůvodnění svého rozhodnutí správní orgány převzaly i závěry uvedené v odůvodnění trestních rozsudků a celní úřad odkazoval na skutečnosti zjištěné v rámci trestního řízení, což pokládá soud za nadbytečné. Tato skutečnost však nemůže mít podstatný vliv na zákonnost rozhodnutí, neboť sám žalovaný postavil své rozhodnutí převážně na důkazech provedených v daňovém řízení. Soud má za to, že provedeným dokazováním byl dostatečně zjištěn skutkový stav.

[52] Dále žalobce namítal, že nebyl vyrozuměn o provedení všech důkazů ve formě listin kromě trestních rozsudků. Nevyjadřoval se k podkladům a tím byl rovněž omezen na svých právech. Ani tyto námitky nejsou důvodné. Žalobci byl v oznámení o zahájení řízení č.j. 7891-04/06-0211-021 ze dne 11. 12. 2006 sdělen termín ústního jednání. Byl poučen, že při ústním jednání se může seznámit s veškerými podklady shromážděnými správcem daně a bude mít k dispozici spis, do kterého může nahlížet. Z protokolu o ústním jednání ze dne 23. 1. 2007, č.j. 607/07-021100-021 vyplývá, že žalobce byl důkladně poučen o svých právech a povinnostech. Jak vyplývá z obsahu správního spisu, jeho součástí byly veškeré účetní doklady, ze kterých správní orgány vycházely, včetně celních dokladů zaslaných Celní správou Slovenské republiky. Z protokolu je zřejmé, že žalobce nevyužil svého práva seznámit se s obsahem správního spisu. Následně bylo činěno dokazování trestními rozsudky, o čemž byl žalobce řádně vyrozuměn.

[53] K námitce žalobce, že žalovaný měl k doměření celního dluhu do uběhnutí lhůty dle §268 celního zákona více než jeden a půl roku od skončení trestního řízení, přičemž celní dluh mohl být vyměřen i v průběhu trestního řízení soud konstatuje, že ji pokládá za irelevantní a odkazuje na výše uvedené odůvodnění ve vztahu k prekluzi. Podstatné je, že celní dluh byl vyměřen před uplynutím prekluzivních lhůt.

V. Závěr a náklady řízení

[54] Soud tedy shledal námitky žalobce nedůvodnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žaloby jako nedůvodné podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

[55] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věcech úspěch neměl (žaloby byly jako nedůvodné zamítnuty) a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 30. srpna 2013

JUDr. Zuzana Bystřická, v.r.
předsedkyně senátu